

РЕШЕНИЕ

№ 401

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 153 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ

при участието на с.я НЕЛИ М. ШАРКОВА
като разглежда докладваното от НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ Гражданско дело № 20231110121285 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл. 3, вр. чл.1, ал.1, т. 3 от Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред от В. С. Ч. против ТП на Н. град за установяване на времето, което се зачита за трудов стаж и трудов стаж при пенсиониране, положен от ищеца за периода 01.04.1996 г. – 01.10.1998 г. по трудов договор, на пълен работен ден при основно трудово възнаграждение, изменяно последователно, както следва: 14 000, 18 000, 36 000, 60 000, 102 000, 132 600, 200 000, 250 000, 260 000, 306 000, 320 000 и 330 000 неденоминирани лева, на длъжност „п.“ в С., ф. „П.“, при твърдения че работодателят е престанал да съществува, а ведомостите за периода са изгубени и не са предадени за съхранение в Н..

Ответникът е депозирал отговор в законоустановения срок, като счита иска за недопустим и неоснователен.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и въз основа на доказателствата по делото, намира следното:

Съгласно чл. 5, ал. 1 от Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред особена предпоставка за допустимост на установителния иск по този закон е наличието на удостоверение, издадено от работодателя/осигурителя, при който е придобит стажът, от неговия

правоприемник или от друго юридическо или физическо лице, което съхранява книжа, ведомости за заплати и други, че документите са изгубени или унищожени. В ал. 2 на чл. 5 от Закона е предвидено, че когато осигурителят е прекратил дейността си, без да има правоприемник, или не е прекратил дейността си, но ведомостите и книгата му са иззети по реда на инструкция на управителя на Н., издадена на основание чл. 5, ал. 12 от Кодекса за социално осигуряване, се представя удостоверение от съответното т. на Н., че в архивното стопанство липсват писмени данни за претендирания стаж.

В случая не е спорно по делото, че С. е прекратил дейността си, като според приетото по делото удостоверение № . от 30.05.2023 г. на Н. – ТП К., издадено на основание чл. 30, ал. 1, т. 5 от И./30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на ведомости за заплати и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприемник във връзка с чл. 5, ал. 2 ЗУТОССР, в осигурителния архив на Н. липсват данни за положен от ищеца трудов и осигурителен стаж при С. за периода м.04.1996 г. – м.07.1997 г. В хипотезата на чл. 5, ал. 2 ЗУТОССР за разлика от ал. 1 на същата разпоредба не става въпрос за книжа и ведомости на предприятието, а за данни от тези книжа, които се отнасят конкретно до претендирания от ищеца стаж. За останалата част от исковия период м.08.1997 г. – м.10.1998 г. осигурителят е предал на Н. ведомости за заплати с приемо-предавателен протокол № . от 09.11.2021 г., но видно от удостоверение . от 30.05.2023 г. на Н. – ТП К., в тях не се съдържат данни относно трудовия и осигурителен стаж на ищеца за този период. Следователно при липса на писмени данни в Н. за претендирания стаж, искът за установяване на този факт с правно значение по чл. 124, ал. 4, изр. 2 ГПК е процесуално допустим.

Искът е и основателен.

От приетите по делото удостоверения от ТП на Н. – К., се установява, че в осигурителния архив на Н. липсват данни за положен от В. С. Ч. през исковия период трудов/осигурителен стаж при работодател „С.“. Видно от извършената от съда в открито съдебно заседание на 12.12.2023 г. констатация, трудовата книжка на ищеца с № 370 в частта относно периода на положения от ищеца труд в „С.“ не е надлежно оформена и заверена в съответствие с изискванията на чл. 349, ал. 1, т. 9 КТ и чл. 6, ал. 1 от Наредба

за трудовата книжка и трудовия стаж, съответно не се ползва с материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК в тази ѝ част. Но същата представлява начало на писмено доказателство по смисъла на чл. 6 ЗУТОССР, установяващо вероятността на трудовия/осигурителния стаж, времето на претендирания стаж, конкретната длъжност или работа, която е изпълнявана, както и размера на трудовото възнаграждение на ищцата за процесния период. Видно от препис-извлечение от трудова книжка на ищеца, същият е работила в С. по трудово правоотношение, като п. в периода 01.04.1996 г. – 01.09.1998 г., при уговорени трудови възнаграждения 14 000, 18 000, 36 000, 60 000, 102 000, 132 600, 200 000, 250 000, 260 000, 306 000, 320 000 и 330 000 неденоминирани лева. Трудовият му стаж в предприятието към датата на прекратяване на правоотношението е 2 години и 6 месеца, като посоченият стаж не е надлежно записан с букви и цифри, съответно подпечатан с подписи от главния счетоводител и от работодателя. Заеманата от ищцата по трудов договор длъжност към ф. „П.“ в „С.“ през исковия период се потвърждава от представените по делото допълнителни споразумения към трудов договор и от показанията на разпитания по делото свидетел А.. Видно от у., издадено от работодателя, свидетелят Г. е работила при същия работодател/осигурител през периода, през който е положен претендираният стаж, като е изпълнявала длъжността „с.“.

При правилно разпределена доказателствена тежест по реда на чл. 154, ал. 1 ГПК по делото се установяват при пълно и главно доказване, чрез годни доказателствени средства по чл. 6 ЗУТОССР, твърденията на ищеца, че е полагал стаж по трудово правоотношение за периода 01.04.1996 г. – 01.10.1998 г. на длъжност „п.“ на пълен работен ден срещу месечно трудово възнаграждение 14 000, 18 000, 36 000, 60 000, 102 000, 132 600, 200 000, 250 000, 260 000, 306 000, 320 000 и 330 000 неденоминирани лева към ф. „П.“ в „С.“, което предприятие е престанало да съществува, както и че ведомостите за периода не се съхраняват от ответника.

Ето защо предявеният иск следва да бъде уважен.

По разноските.

Страните не са направили искания за присъждане на разноски, предвид което такива не се дължат.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Н. Т. - С., с адрес: гр. С., че в периода 01.04.1996 г. – 01.10.1998 г. В. С. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. С. е работил по трудово правоотношение в „С.“, ф. „П.“ на пълен работен ден срещу фиксирано месечно трудово възнаграждение през периода 14 000, 18 000, 36 000, 60 000, 102 000, 132 600, 200 000, 250 000, 260 000, 306 000, 320 000 и 330 000 неденоминирани лева, на длъжността „п.“, което време се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране и се включва в общия му осигурителен стаж, на основание чл.1, ал.1, т. 3 ЗУТОССР.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____